

Publicerad 2016-08-06 12:54 av Kozo

I stäv

Stick i stäv, retar det oävna

vinden som drar sin hand genom bambun

äpplen i klasar mot en vägg/ tar emot

det hårda. Bara så.

Ljudet, det dova i en röst.

Slöjmolnen ovanför. Svalorna är borta. Igår var de här, för snabbmat

seglande.

Hur du hummar. Som humlan i den röda stockrosen hittat rätt med sin tunga.

– Men adjö, då. Vi hörs igen.

– Jag har jord mellan tårna.

Och rosen, den blå, har den blommat färdigt för i år?

Bolltisteln står kvar med sitt yviga huvud och röllekan.

Min är ceris.

Är fjärilsbusken ett svar i sig när alla ögon

är borta och inte längre ser på?

Jag saknar kaprifolens läppar på min näsa och pionens flyktiga

skratt.

Vinden drar hösten längs min rygg, en fuktig överton

av hopp. Hibiskusens knoppar, nog brister de snart

blottar sitt hjärta för oss alla att se. Slår ut i purpur.

Oron för det tysta spränger i mitt bröst. De ihåliga har

fallit till marken, ligger i myskmadran alldeles bredvid.

mina ögon är torra av tårar/ finns ingenting.

Hur sen dagen sväljer sitt håll, virar sina armar om mitt

liv och låter mig lyfta. Tryggt.

Högt över havet

ser jag på.

– Se, svalorna är tillbaka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kozo med Poeter.se id #45643 innehar upphovsrätten